Detour to Romance

Gilbert Wright

Located in the checkroom in Union Station as I am, I see everybody that comes up the stairs.

Tony - who owned the magazine stand to my left-, studied the laws of probability because he liked to bet on the horse races. He claimed that he could calculate, according to his system, that if I held my job one hundred and twelve years more I would know everybody in the world by sight.

And I came to the theory that if you wait long enough in a big railroad station like Union Station you'll see everybody that travels.

I've told my theory to lots of people but nobody ever did anything about it except Harry. He came in a little over three years ago and waited at the head of the stairs for the passenger from the 9:05 train.

I remember seeing Harry that first evening. He wasn't much more than a thin, anxious kid then. He was all dressed up and I knew he was meeting his girl and that they would be married twenty minutes after she arrived. There is no use in my trying to explain how I knew all this, but after you've watched people waiting at the head of the stairs for eighteen years as I have done, then it is easy.

Well, the passengers came up and I had to get busy. I didn't look toward the stairs again until nearly time for the 9:18 and I was very surprised to see that the young fellow was still there.

Dolambaçlı Bir Aşk Macareası

Gilbert Wright

Union İstasyonunda emanet odasında merdivenlerden yukarı çıkan herkesi görebiliyorum.

Soldaki dergi bayisine sahip olan Tony, olasılık kanunlarına çalıştı çünkü at yarışı oynamayı çok seviyordu. Yüzoniki yıl daha bu işi sürdürürsem dünyadaki herkesi simaen tanıyabileceğimi kendi sistemine göre hesaplayabileceğini iddia ediyordu.

Bende, eğer Union İstasyonu gibi büyük bir tren istasyonunda yeterince uzun beklersem seyahat eden herkesi görebileceğim teorisine ulaştım.

Teorimi birçok kişiye anlattım fakat Harry'den başka hiçkimse bu konuda birşey yapmadı. Üç yıldan az fazla bir süre önce geldi ve 9:05 treninden gelen yolcuları o merdivenlerin başında bekledi.

Harry'i o akşam ilk kez görüşümü hatırlıyorum. O zamanlar zayıf, endişeli bir çocuktan başka birşey değildi. İyi giyinmişti ve kızını beklediğini ve kız geldikten yaklaşık yirmi dakika sonra evleneceklerini biliyordum. Bütün bunları nasıl bildiğimi anlatmanın bir anlamı yok, fakat benim gibi onsekiz yıldır merdiven başında bekleyenleri seyredince bu çok kolay.

Yolcular geldi ve ben çok meşguldüm. Merdivenlere doğru saat 9:18'e kadar bakmadım ve o genç arkadaşın hala orada olduğunu görünce çok şaşırdım.

She didn’t come on the 9:18 either, nor on the 9:40, and when the passengers from 10:02 had all arrived and left, Harry was looking pretty desperate. Pretty soon he came close to my window so I called out and asked him what she looked like.

You would have thought that I had checked her among the packages in my checkroom from the way he came over and half crawled through my window. “ She’s small and dark,” he says, “and nineteen years old and very neat in the way she walks. She has a face,“ he says, thinking a minute “that has lots of spirit. I mean she can get mad but she never stays long. And her eyebrows come to a little point in the middle. She’s got a brown fur, but may be she isn’t wearing it.”

I couldn’t remember seeing anybody like that.

He showed me the telegram he’d received: ARRIVE THURSDAY. MEET ME AT STATION. LOVE LOVE, LOVE. -MAY. It was from Omaha, Nebraska.

“ Well, “ I finally say, “ why don’t you phone to your home? She is probably called there if she got in ahead of you. “

He gave me a seek look, “ I’ve only been town two days. We were going to meet and then drive down south where I’ve got a job promised me. She- she hasn’t any address for me. “ He touched the telegram.“ I got this general delivery.“

With that, he walked off to the head of stairs to look over the people from the 11:22.

When I came on duty the next day he was still there and came over as soon as he saw me.

Kız 9:18 treniyle de gelmedi 9:40’ta da gelmedi. 10:02 yolcularının hepsi gelip ayrıldıklarında, Harry gerçekten umutsuz görünüyordu. Biraz sonra penceremin yanına yaklaştı ve ona kızın neye benzediğini sordum.

Gelişi ve sürünmesinden onu emanet odasında gelen bagajlardan kontrol ettiğimi düşünebilirdiniz,“ Küçük ve esmer” dedi. “Ondokuz yaşında ve etkileyici bir yürüyüşü var . Yüzü “ dedi bir dakika düşündü “ oldukça anlamlı.” Demek istediğim kızar, fakat uzun süre kızgın kalamaz ve kaşları ortada küçük bir nokta oluşturur. Kahverengi bir kürkü var fakat belkide onu giymemiştir. ”

Öyle birini gördüğümü hatırlayamadım.

Bana aldığı telgrafı gösterdi . PERŞEMBE GÜNÜ GELİYORUM. BENİ İSTASYONDA KARŞILA. SEVGİLER, SEVGİLER, SEVGİLER.,-MAY. Telgraf Omaha , Nebraska’dan geliyordu.

Sonunda “Evini neden aramıyorsun “ dedim. “Eğer senden önce gelmişse mutlaka orayı aramıştır.”

Bana aptalmışım gibi baktı “Kasabaya geleli daha iki gün oldu. Buluşup bana teklif edilen iş için güneye arabayla gidecektik. Bana hiçbir adres vermedi.” Telgrafa dokundu. “ Bunu genel postadan aldım. “

Bunu dedikten sonra merdivenlerin ucuna 11:22 trenindeki yolculara bakmaya gitti.

Bir sonraki gün mesaiye geldiğimde o hala oradaydı ve beni görür görmez yanıma geldi.

“ Did she work anywhere? “ I asked.

He nodded. “ She was a typist. I telegraphed her former boss. All they say is that she left her job to get married. “

Well, that was how it began. Harry meet every train the next three or four days. Of course the railroad line made a routine checkup and the police look into the case. But nobody was any real help. I could see that they all figured that May had simply played a trick on him. But never believed that, somehow.

One day, after about two weeks, Harry and I were talking and I told him about my theory. “ If you’ll just wait long enough,” I say, “ you’ll see her coming up those stairs some day. “ He turned and looked at stairs as though he had never seen them before, while I went on explaining about Tony’s figures on the Laws of Probability. Next day when I came to work Harry was behind the counter of Tony’s magazine stand. He looked at me rather sheepishly and says, “ Well, I had to get a job somewhere, didn’t I? “

So he began to work as a clerk for Tony. We never spoke of May anymore and neither of us ever mentions my theory. But I noticed that Harry always saw every person who comes up to stairs.

Toward the end of the year Tony was killed in some argument over gambling, and Tony’s widow left Harry incomplete charge of the magazine stand. And when she got married again some time later, Harry bought the stand from her.

“Kız bir yerde çalıştı mı?” diye sordum.

Başını öne salladı. “Daktilocuydu. Önceki patronuna tegraf yolladım. Bütün bildikleri evlenmek için işten ayrıldığıydı. “

İşte olay olay böyle başlamıştı. Harry sonraki üç veya dört gün bütün trenleri karşıladı. Elbette demiryolları rutin kontroller yaptı ve polis olayı araştırdı. Fakat hiçkimse gerçek bir yardımda bulunamadı. Herkesin davranışının açıkça May’in ona oyun yaptığı şeklinde olduğunu görebiliyordum. Fakat nasılsa buna hiçbir zaman inanmadım.

İki hafta geciktikten sonra bir gün, Harry ile konuşuyorduk, ve ben ona teorimden bahsettim.“ Eğer yeteri kadar beklersen“ dedim, “birgün onun o merdivenlerden yukarı çıktığını göreceksin. “Ben Tony’nin olasılık konuları hakkında açıklama yaparken, o arkasına döndü ve merdivenlere daha önce onları hiç görmemiş gibi baktı .

Ertesi gün işe geldiğimde Harry, Tonny’nin dergi büfesinin tezgahının arkasındaydı. Bana sıkılgan bir şekilde baktı ve “ Bir yerde iş bulmak zorundaydım, değil mi? “ dedi.

Sonuçta tezgahtar olarak Tony için çalışmaya başladı. May hakkında daha fazla hiç konuşmadık, teorimizden hiç bahsetmedik. Fakat Harry’in gelen her kişiyi daima gözlediğini farkettim.

Senenin sonuna doğru Harry bir kumar oyunu yüzünden çıkan tartışmada öldürüldü ve Tonny’nin dul kalan eşi büfenin tüm sorumluluğunu Harry’’e bıraktı. Bir süre sonra tekrar evlendiğinde ise Harry büfeyi ondan satın aldı.

He borrowed money and installed a soda fountain and pretty soon he had a very nice little business.

Then came yesterday. I heard a cry and a lot of things falling. The cry was from Harry and the things falling were a lot f dolls and the other things which he had upset while he was jumping over the counter. He run across and grabbed a girl not ten feet from my window. She was small and dark and her eyebrows came to a little point in the middle.

For a while they just hung there to each other laughing and crying and saying things without meaning, " It was the bus station I meant- " and he'd kiss her speechless and tell her the many things he had done to find her. What apparently happened three years before was that May had come by bus, not by train, and in her telegram she meant " bus station ", " not " railroad station ". She had waited at the bus station for days and had spent all her money trying to find Harry. Finally she got a job typing.

" What? " says Harry. " Have you been working in town? All the time? "

She nodded.

" Well, Heavens – didn't you come down here to the station? " He pointed across to his magazine stand. " I've been there all the time. I owned it. I've watched everybody that came up the stairs –"

Borç alarak bir soda tezgahı kurdu ve kısa bir süre sonra küçük, güzel bir işe sahip odu.

Sonra dün geceye geldik. Bir çığlık ve bir çok şeyin yere düştüğünü duydum. Çığlık Harry'den yükseliyordu ve düşen şeyler de tezgahın üzerinde zıplarken yere düşürdüğü bir çok oyuncak ve diğer şeylerdi. Karşıya doğru koştu ve penceremden üç metreden daha yakında bulunan bir kızı elleriyle yakaladı. Kız ufak tefekti ve kaşları ortada birleşerek nokta oluşturuyordu.

Bir süre orada birbirilerine sarılmış olarak kaldılar, ağladılar, güldüler ve birbirilerine anlamsız şeyler söylediler. "kasdettiğim otobüs durağıydı" gibi kız birkaç kelime söyledi. Harry, kızı birşey söyleden defalarca öptü ve onu bulmak için yaptığı birçok şeyi anlattı. Belliki üç yıl önce, May trenle değil otobüsle gelmişti ve telgrafında bahsettiği "otobüs durağıydı, demiryolu istasyonu değildi." otobüs durağında günlerce beklemiş ve bütün parasını Harry'i bulmak için harcamıştı. Sonuçta daktilocu olarak bir iş bulmuştu.

"Ne ? " dedi Harry. "Bütün bu süre boyunca bu kasabada mı çalışıyordun ?

Evet anlamında başını salladı.

Aman Allahım, " Hiç aşağıya bu istasyona gelmedin mi?" diyerek kaşıdaki dergi büfesini işaret etti. " Bütün bu zaman boyunca ben oradayım. Orası benim. Merdivenlerden çıkan herkesi seyrettim. "

She began to look a little pale. Pretty soon she looked over at the stairs and said in a weak voice, “ I-I never came up the stairs before. You see, I went out of town yesterday on a short business trip – Oh Harry! “ Then she threw her arms around his neck and really began to cry.

After a minute she backed away and pointed very stiffly toward the north end of the station. “

Harry, for three years, three solid years, I’ve been right over there – working right in this very station, typing, in the office of the stationmaster.

The wonderful thing to me is how the Laws of Probability worked so hard so long until they finally got May to walk up those stairs of ours.

Kız hafifçe solgunlaşmaya başladı. Kısa bir süre sonra merdivenlere baktı ve “ O merdivenlerden daha önce hiç çıkmadım. Gördüğün gibi dün kısa bir iş gezisi için kasaba dışına çıkmıştım. Oh,Harry ! “ Sonra kollarını Harry’nin boynuna doladı ve gerçekten ağlamaya başladı.

Bir dakika sonra, biraz geriye çekildi ve kaskatı bir şekilde istasyonun kuzey ucunu göstererek; “Harry, üç yıldır, üç uzun yıldır ben tam oradaydım, işte bu istasyonda çalışıyordum. İstasyon müdürünün ofisinde daktilocuydum.“

Benim için mükemmel olan Olasılık Kanununun böyle zor çalışması ve çok uzun bir süre sonra May’i bize kavuşturmasıydı.